

Vítězslav Hálek: vybrané básně ze sbírky *Večerní písně* (1859)

I.

Přilítlo jaro z daleka,
a všude plno touhy,
vše tlačilo se k slunci ven,
že snilo sen tak dlouhý.

Vylítly z hnízda pěnkavy
a drobné děti z chýše,
a pestré kvítí na lukách
přesladkou vůni dýše.

Z větví se lístek tlačí ven
a ptáčkům z hrdla hlásky,
a v řadrech v srdci mladounkém —
tam klíčí poupě lásky.

II.

Já jsem ten rytíř z pohádky,
jenž hrdě vyjel do světa,
abych tu pannu uviděl,
jež jako růže vykvétá.

O ní šla věst': kdo spatří ji —
ten s kletbou prý to odnese,
budže se v kámen promění,
budže mu srdce vyrve se.

I myslil jsem si u sebe:
Snad přec je někdo vyjmutý!
A vyjel jsem, a za ten hřích
teď — v zpěváka jsem zakletý!